

kyniny z doby před 3. únorem 1934, které již hledíc na vzrůst úroků nutno pokládati za tíživější. Pokud však zažalovaná pohledávka zanikla, zaniklo též ručení žalovaného. Ani tím nebylo arci Albínu K. zabráněno, aby se žalobkyní dodatečně umluvil jiný způsob zúčtování, což se v souzeném případě skutečně stalo. V tom nutno spatřovati obnovení původní pohledávky souhlasnou vůlí smluvníků. Taková dohoda působí však toliko mezi smluvci, ale nemá vlivu na poměr mezi žalobkyní a žalovaným, jenž k tomuto dohodnutí nepřistoupil. Jeho již zaniklý závazek nebyl proto obnoven a nepochybily tedy nižší soudy, zamítнувše tuto část žalobního nároku.

Čís. 16870.

Význam nepředložení osvědčení o státní příslušnosti československé v rozlukovém sporu.

Československé soudy jsou v každém rozlukovém sporu povinny hned při jeho zahájení a nestalo-li se tak, v každém období rozepře zkoumati z úřadu státní příslušnost stran.

Státní příslušnost československá je řádně vykázána osvědčením příslušného okresního úřadu a jest povinností toho, kdo podává žalobu, předložiti takovéto osvědčení.

Není-li uvedeným způsobem československá státní příslušnost dokázána, není žaloba o rozluku manželství způsobilá k řádnému projednání.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1938, Rv I 2997/37.)

Žalobce Josef K., truhlář v T. (v zemi České), podal na Kateřinu K. žalobu o rozluku manželství uzavřeného s žalovanou podle předloženého kopulačního listu farního úřadu v T. (v zemi České) dne 3. května 1903 v T. Podle údajů uvedených v předloženém listě se žalobce narodil v T. (v zemi České) dne 14. února 1878 a žalovaná tamtéž dne 6. července 1878. Nižší soudy zamítly žalobu z věcných důvodů, ačkoliv k žalobě nebylo přiloženo osvědčení o státním občanství stran rozepře a nestalo se tak ani za rozepře v první a druhé stolici, ani ve lhůtě dané žalobci po podání dovolání na vyzvání nejvyššího soudu pod pohružkou, že žaloba nebude pokládána za způsobilou k věcnému posouzení.

Nejvyšší soud zrušil z moci úřední rozsudky nižších soudů a prohlásil žalobu za nezpůsobilou k řádnému projednání.

Důvody:

Československé soudy jsou oprávněny ve sporech o rozluku manželství rozhodovati u československých státních občanů a co se týká cizozemců jen tehdy, nepřičí-li se jejich zásah mezistátním úmluvám.

Proto jsou československé soudy v každém rozlukovém sporu povinny hned při jeho zahájení a, pokud se tak nestalo, v každém stadiu sporu z moci úřední zkoumati otázku státní příslušnosti stran vedoucích spor, aby mohlo býti zjištěno, že sporná věc není vyloučena z jejich pravomoci; proto také je žaloba o rozluhu formálně správně podána jen, je-li již v ní osvědčeno, o jaké státní občany jde. Žaloba po té stránce nevyhovující trpí vadou, jež překáží, aby o ní bylo řádně rozhodnuto, a nemůže tedy býti základem platného rozsudku.

Státní příslušnost československá je řádně dokázána osvědčením příslušného okresního úřadu a je věcí strany, která podává žalobu, aby je předložila (§ 226 c. ř. s.).

V souzeném případě žalobce, který udal, že je československým státním občanem, nepředložil v žalobě osvědčení o státním občanství a výzvě nařízené nejvyšším soudem, aby uvedenou podstatnou vadu žaloby napravil, a spojené s pohružkou, že žaloba nebude pokládána za hodící se k věcnému posouzení, v dané lhůtě nevyhověl (§§ 226, 84 c. ř. s.).

Jde tudíž o žalobu, která se k řádnému věcnému vyřízení nehodí; byly proto rozsudky nižších soudů vydané na jejím základě zrušeny a žaloba prohlášena za nezpůsobilou k řádnému projednání.

Čís. 16871.

»Osobami« ve smyslu § 20 č. 2 j. n. jsou nejen strany samy, ale i jejich zmocněnci i zástupci zmocněnců.

Jde o zmatečnost podle § 477 č. 1 c. ř. s., zúčastnil-li se rozhodnutí soudce příbuzný (§ 20 č. 2 j. n.) s koncipientem zastupujícím právního zástupce jedné ze stran, třebaž druhá strana o příbuzenském poměru věděla a nic nenamítala.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1938, Rv I 256/38.)

V pracovním sporu, v němž se žalobce domáhal na žalované firmě, zastoupené Dr. Františkem A., advokátem v K., zaplacení 10.262 Kč 65 h s přísl., zastupoval žalovanou v odvolacím řízení Dr. B., advokátní koncipient Dr. Františka A. Členem senátu, který o odvolání jednal a o něm rozhodl, byl jako soudce z povolání s. r. Dr. B., který při odvolacím jednání prohlásil, že jest strýcem onoho advokátního koncipienta. Žalobce resp. jeho právní zástupce prohlásili, že nemají námitek proti účasti jmenovaného soudce. Poté vydal odvolací soud jednak rozsudek potvrzující mezitímní rozsudek soudu první stolice, jímž nebyl žalobní nárok uznán důvodem po právu, jednak usnesení, jímž zamítl odvolací soud za účasti téhož vyloučeného soudce žalobcův nárok na opravu skutkové podstaty, na doplnění a opravu rozsudku prvního soudu.